

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Zemaníkovej a členiek Mgr. Ľubomíry Kúdelovej a JUDr. Evy Hudobovej v právnej veci žalobcov: **RNDr. E.Š.** a **Doc. RNDr. F.Š. CSc.**, M., B., proti žalovanému v 1. rade: **V., A., X.** správca konkurznej podstaty úpadcu H., a.s., K., **o určenie pravosti pohľadávky vo výške 300.000,- Sk s prísl.**, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 12. novembra 2007 č.k. 4Cbi/25/2006–32, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach. zo dňa 12. novembra 2007 č.k. 4Cbi/25/2006–32 **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach. napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobcovia sa domáhali určenia pravosti pohľadávky vo výške 100.000,- Sk prihlásenej prihláškou č. X. v právnej veci úpadcu H., a.s., K., K., pretože z prihlásenej pohľadávky správca konkurznej podstaty uznal sumu 100.000,- Sk a poprel sumu 100.000,- Sk.

Správca konkurznej podstaty vo vyjadrení k návrhu uviedol, že z databázy úpadcu vyplýva, že žalovaný eviduje záväzok proti žalobkyni v 1. rade vo výške 100.000,- Sk, a to zo zmluvy č. 13080112302112399. Žalobkyňa v 1. rade si uplatnila v konkurznom konaní pohľadávku vo výške 200.000,- Sk, preto správca časť prihlásenej pohľadávky poprel.

Proti žalobcovi v 2. rade eviduje žalovaný záväzok spolu vo výške 200.000,- Sk a to na základe zmlúv číslo: 08080112302112345 zo dňa 8.8.2001 a číslo: 13080112302112391 zo dňa 13.8.2001. Žalobca v 2. rade si však svojou prihláškou prihlásil do konkurzného konania iba pohľadávku vo výške 100.000,- Sk, ktorú správca konkurznej podstaty uznal v plnej výške.

Z prihlásených pohľadávok žalobcov v 1. a 2. rade vyplýva, že žalobkyňa v 1. rade pravdepodobne omylom prihlásila za seba aj pohľadávku žalobcu v 2. rade a naopak, žalobca v 2. rade si neprihlásil svoju pohľadávku vo výške 100.000,- Sk. Správca konkurznej podstaty nemôže žiadnemu z veriteľov priznať pohľadávku nad rámec výšky, ktorú si uplatnil sám veriteľ. Preto nemohol uznať pohľadávku žalobcu v 2. rade vo výške 200.000,- Sk (ale len vo výške 100.000,- Sk), i keď takýto záväzok voči žalobcovi v 2. rade eviduje. Na druhej strane, bol správca konkurznej podstaty povinný z časti poprieť pohľadávku žalobkyni v 1. rade, pretože voči nej eviduje iba záväzok vo výške 100.000,- Sk.

Súd vykonal dokazovanie a zistil, že predmetom sporu je určenie pravosti pohľadávky žalobcov vo výške 100.000,- Sk z dôvodu, že na prieskumnom pojednávaní dňa 13.12. - 16.12.2004 vo veci úpadcu, správca konkurznej podstaty poprel pohľadávku žalobkyne v 1. rade vo výške 100.000,- Sk.

Podľa ustanovenia § 23 ods. 2 zák.č. 328/1991 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len ZKV) konkurzní veritelia pohľadávok, ktoré zostali sporné čo do pravosti, výšky alebo poradia, môžu sa domáhať určenia svojho práva v lehote určenej súdom. Žalobu musia podať na súde, ktorý vyhlásil konkurz proti všetkým, ktorí pohľadávku popreli; smú sa v nej dovolávať len právneho dôvodu a poradia uvedeného v prihláške, alebo na prieskumnom pojednávaní. Ak nejde o vec patriacu do právomoci súdov, rozhodne o pravosti pohľadávky príslušný správny orgán. O poradí popretej pohľadávky rozhodne vždy súd. Citované ustanovenie upravuje postup, ktorým sa konkurzní veritelia popretých pohľadávok môžu

domáhať proti správcovi konkurznej podstaty zmeny výsledku preskúmania svojich pohľadávok.

Žalobkyňa v 1. rade sa prieskumného pojednávania nezúčastnila, preto súd veriteľke č. X. doručil oznámenie o popretí jej pohľadávky dňa 13.6.2006. Zároveň súd veriteľku poučil, že ak s čiastočným popretím pohľadávky nesúhlasí, aby právny dôvod pohľadávky, jej výšku a poradie uplatnila určovacou žalobou na Krajskom súde v Košiciach.

proti správcovi konkurznej podstaty. Lehota pre podanie žaloby na súd je 31 dní od doručenia výzvy súdu a jedná sa o hmotnoprávnu lehotu. Žalobcovia podali určovaciu žalobu na poštu dňa 19.7.2006 a súdu bola doručená 21. júla 2006, oznámenie im bolo doručené dňa 13.6.2006, teda po uplynutí uvedenej lehoty, a preto súd žalobu zamietol.

Náhradu trov konania súd účastníkom nepriznal, pretože žalobcovia v konaní neboli úspešní a žalovaný náhradu trov konania nepožadoval.

Žalobcovia podali proti rozsudku odvolanie podaním zo dňa 4. januára 2008.

V odôvodnení odvolania k meritu veci uviedli, že rozsudok, ktorým bola žaloba zamietnutá z dôvodu nedodržania lehoty, považujú za nespravodlivý a neodôvodnený.

Dňa 13. júna 2006 im bola doručená výzva, na základe čoho podali žalobu, lebo správca im uznal pohľadávky do výšky 2 x 100.000,- Sk, pričom mal uznať 3 x 100.000,- Sk. S popretím pohľadávky nesúhlasili a podali námietky na súd a JUDr., ktorý im doporučil podať žalobu na súde, ktorú i podali ako doplnok k námietke zo dňa 15.6.2006. Trvajú na tom, že žalobu podali v lehote.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu poukázal na svoje predchádzajúce vyjadrenia, na ktorých trvá, k zamietnutiu žaloby pre nedodržanie stanovenej lehoty sa nevie vyjadriť a rozhodnutie ponecháva na úvahu súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec ako súd odvolací (§ 10 ods.2) v rozsahu podľa § 212 ods.1 a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods.2 O.s.p. v znení platnom od 15.10.2008 (ďalej len „O.s.p.“), nakoľko neboli splnené predpoklady pre postup podľa § 214 ods.1 O.s.p.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie, či súd prvého stupňa rozhodol správne, keď žalobu zamietol.

Na a.s. P bol dňa 28. mája 2002 uznesením sp. zn. 4 K 18/2002 vyhlásený konkurz a ustanovený správca konkurznej podstaty.

Žalobkyňa 1/ ako veriteľka úpadcu č. X. prihlásila svoju pohľadávku vo výške 200.000,- Sk prihláškou zo dňa 12. júna 2002, ktorú správca konkurznej podstaty úpadcu poprel na prieskumnom pojednávaní konanom v dňoch 13. až 16. decembra 2004 vo výške 100.000,- Sk z dôvodu, že žalobkyňa 1/ preukázala nárok len do výšky 100.000,- podľa predložených dôkazov.

Žalobca 2/ ako veriteľ úpadcu č. X. prihlásil svoju pohľadávku vo výške 100.000,- Sk prihláškou zo dňa 12. júna 2002, ktorú správca konkurznej podstaty uznal.

Súd vyzval žalobkyňu výzvou zo dňa 9. mája 2006 doručenou dňa 13. júna 2006 v 31-dňovej hmotno-právnej lehote podať žalobu o určenie pravosti a výšky pohľadávky na súde t.j. do 14. júla 2006 mala byť žaloba doručená súdu. Z výzvy jednoznačne vyplýva, v akej výške bola prihlásená pohľadávka popretá, ako i dôvod a poučenie žalobkyne o možnosti podať na súde žalobu. Žalobcovi výzva nebola doručovaná, pretože ním prihlásená pohľadávka bola správcom konkurznej podstaty uznaná, teda nebol dôvod na podanie určovacej žaloby. Žalobkyňa však v stanovenej lehote žalobu neuplatnila, pretože žaloba bola doručená súdu dňa 21. júla 2006.

Z koncentračnej zásady konania o určenie pravosti, výšky alebo poradia pohľadávky vyplýva, že konkurzný veriteľ sa môže žalobou domáhať svojho práva proti všetkým, ktorí pohľadávku popreli a môže sa odvolávať len právneho dôvodu a poradia uvedeného v prihláške alebo na prieskumnom pojednávaní.

Veriteľ, ktorého pohľadávka zostala sporná, teda musí (ak chce uspokojenie svojho práva) uplatniť žalobou na určenie pravosti resp. existencie jeho práva proti všetkým, ktorí jeho pohľadávku popreli. V danom prípade pohľadávku žalobkyne poprel správca konkurznej podstaty. Žalobcovia síce podali žalobu proti správcovi konkurznej podstaty, ale nepodali

ju v stanovenej lehote 31 dní. Vyplýva to z ust. § 23 ZKV podľa ktorého, ak veriteľ zmešká stanovenú lehotu na podanie žaloby, nemôže súd už na takúto pohľadávku prihliadať.

V danom prípade treba pre úplnosť doplniť, že i keby bola žaloba podaná v lehote určenej súdom, žalobcovia by nemohli byť v konaní úspešní, nakoľko žalobkyňa si prihlásila vyššiu sumu (200.000,- Sk), než na akú jej podľa predloženého dôkazu vznikol nárok (100.000,- Sk, ktorá aj bola správcom uznaná) a žalovaný si prihlásil menej, než si mohol prihlásiť a sumu, ktorú si prihlásil žalobca (100.000,- Sk) správca uznal, teda nebol ani dôvod v tejto časti domáhať sa určenia pravosti, či výšky prihlásenej pohľadávky, teda žalobca ani nemá aktívnu vecnú legitimáciu v konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného napadnutý rozsudok podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že ich náhradu žalovanému nepriznal, pretože mu žiadne nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

V Bratislave 16. decembra 2008

JUDr. Jana Zemaniková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Štofániková